

kell fogadnia a hierarchiát, hanem pozitíven hozzá kell járulnia a belső egység megszilárdításához, a hierarchia vezetése alatt (vö. LG 12).

A Hittani Kongregáció közleményének végkövetkeztetése: P. Boff könyvének elemzett tételei veszélyeztetik az egészséges (katolikus) hitet, amelyet a Kongregációnak őriznie és védelmeznie kell.

Szabó Ferenc

MINDENNAP IMÁJA

A mindennapi élet tovahömpölyög számtalan aprósággal, újdonságaival és üres eseményeivel. Mintha lelkünk csak piac lenne, ahol a világ kiteríti vásárlásra szegényes kincseit, és ahol állandó nyüzsgés uralkodik. Ez mindennapi életünk valósága? Hogyan találhatunk rá az egyedül fontosra, az Istenre az ilyen mindennapiságban?

Nem imádkozhatunk egész nap, de meg sem szökhethünk a mindennapi szürkeségtől, mert úgy is magunkkal vinnénk azt mindenüvé. Életutunkat csak a mindennapok ügyeivel és kötelezettségeivel járhatjuk. Meneküléssel nem orvosolhatjuk a köznapiságot. Hogyan kereshetjük és találhatjuk meg mégis az Istent? Hogyan válhat a szürke köznap Isten napjává? A kivonulás a világba, hogyan válhat bevonulássá az Istenbe? Lehet-e a köznap lelkinap?

Mindez az isteni pedagógia titka! Kulcsa az önzetlenség és szeretet. Ha tanulékony diákok lennénk, meglenénk a mindennapban a lelki és a belső ember legjobb tanítómesterét. Furcsának tűnhet az isteni pedagógia. Hosszú unalmas órák, a kötelezettség és a munka egyhangúsága, tartós és keserű gondok, életünk kopása, csalódások és félreértések, teljesületlen vágyak, elkeseredettségek, a fiatalok jogainak tiprása az idősebbek részéről, a fiatalok szívtelensége az idősekkel szemben, az élet apró és számtalan nehézsége; a barátságtalan időjárás, az együttélés súrlódásai töltik ki köznapjainkat. De mindezek és az élet ezer más aprósága azt szolgálja, hogy önzetlen és Istent szerető emberekké legyünk. Ki és mi akadályoz meg ebben? Egyedül az a titokzatos „önmagunk"! Pedig a köznapok megtanítanak arra, hogy lassan meghaljunk önmagunknak, feltűnés és nagy jelszavak nélkül, észrevétlenül. Talán magunk sem vesszük észre, hogy a mindennapok hatására omlanak az önzés falai, amit a szorongó „én" saját védelmére emelt.

Amikor azután ez az „én" igent mond a védtelenségre, észreveszi, hogy a védő falakra nem is volt szükség. Nem teszi az embert boldogtalanná az, ha ez vagy az az öröm, amit eddig nélkülözhetetlennek tartott elmarad. Nem esik kétségbe, ha ez vagy az nem sikerül, egy terv füstbe megy. A mindennapok megtanítanak arra, hogy gazdagok leszünk, ha ajándékozunk, a lemondás megelégedéssel tölt el, az áldozat örömet nyújt; akkor kapunk szeretetet, ha magunk is szeretünk, s az önzetlenség szabaddá tesz. Ez a szabadság képešít a szabad Isten nagy és határtalan szeretetének befogadására.

Szinte minden attól függ, hogyan értelmezzük a mindennapokat. Vagy beleveszünk annak szürkeségébe, vagy pedig megszabadulunk általa önmagunktól.

Csak a mindennapok keresztjén halhat meg egészen önszeretetünk. „Énünk” sírjából nő ki azután az igazi szeretet!

Ha a mindennapok során bekövetkezik ez az újjászülető halál, felragyog a szeretet, illetve a mindennapok leheletévé lesz a szeretet, a hűség, a hit, a segítőkészség, az odaadás Istennek. Egyszóval a mindennapok szótlan imádsággá lesznek! De továbbra is érezzük a hétköznapiak terhét és szürkeségét. Mert csak így szolgálhatják az Isten szeretetét, csak így fogadhatjuk el önmagunkat olyannak, amilyenek tényleg vagyunk. Ez képesít arra, hogy a keserűségben se legyünk elkeseredettek, a megszokottban ne váljunk közönségesek, a mindennapban ne éljünk köznapiasan, a családások ellenére se csalódjunk! Így nevelnek a mindennapok jóságra, türelemre, békére, megértésre, megbocsátásra, egymás elviselésére. Ekkor már a mindennapok elvesztik köznapiasságukat és ünnepi áhitatos imádságba öltöznek. Amikor a sokrétűség Isten szeretetében egyesül, szétszórodottságunkat Isten gyűjti össze, a külsőségeket Isten formálja bensőségesé.

Amikor eljutottunk idáig, akkor a mindennapjaink már imádságok. Ilyenkor már nemcsak imádkozunk minden nap, hanem a mindennap válik minden cselekvésével és eseményével szent imádsággá. Ezzel azután a mi egyébként szegény és sivár napjaink, mulandó napjaink, a közönségesen még keserű napjaink, napjaink, melyek egyformának, terhesnek is tűnhetnek, beleömlenek Isten napjába, a nagy napba, amely nem ismer estét!

K. Rahner

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

A taiwani misszióból írják:

— Jó pap holtig tanul hát még, ha missziós pap az illető; a missziós testvér még inkább. CSÁSZÁR GYÖRGY testvérünk 50 éves szerzetesi jubileuma (múlt október 16-án) juttatta eszünkbe, hogy mi mindent kellett megtanulnia 50 év alatt. És becsülettel vállalta.

Budapesten, az akkor igen jóhírű Herpy óráscégnél (Petőfi Sándor utcában) szakmai diplomát szerzett. Utána belépett a jezsuitákhoz. A zugligeti noviciátusban kitanulta a nyomdászatot és könyvkötést, a betegápolással együtt. Nem telt el néhány év, mikor Kínába készült misszionáriusnak (mint a Herpy órás Károly fia, aki akkor már ismert misszionárius volt Kínában), ezért a pesti irgalmasrendűek kórházában szakszerű képzést kapott a kórházi munkákban.

Ezzel a képesítésekkel állított be Kínába a tamingi misszió központi házába. Az órásság túl jól indult. Tódultak a beteg órák ilyen szakemberhez. Előjárói engedélyhez kellett kötni ezt a fajta munkát, azaz csökkenteni. Viszont a könyvkötés és nyomda erősen szóhoz jutott. Ennek révén két pompás fiú lép be a történelembe. Ezt a két fiatal faszálnálta György testvér szakértelme és munkafegyelme.

De jöttek az újfajta munkák. Abban a nagy központi házban gondozta a misszió ruhatárát. Kapcsolatba került az apácázárdával, ahol fontos új dolgokat tanult meg. A nővérek hihetetlen mennyiségű pirulát és tablettát gyártottak a misszió számos rendelője számára. Észak-Kínában híresek voltak a francia jezsuita Wieger gyógyszerei (külföldi standard gyógyszerek kínai névvel márkázott papírtasakokban). Erre még majd visszatérünk. Azután tejsarnokra is rá kellett tanulnia (kecskefarm) annak a nagy háznak reggeliije számára. Az egész misszióknak ő volt a finommechanikusa. Sok és sokféle gépi felszerelésnek ő viselte gondját egészen az összeomlásig.